

μοναχοί κι' ἔξ' ἐαυτοῦ σας...
φτού σας, παλληκάρια, φτού σας.

Ἔξ' ὁ γέρο Πατριάρχης, ἔξ' ὁ Ρήγας ὁ Φεραιός,
μία κάθε ψευτο-Φράγκος, κάθε Σκύλλω Ἑβραϊός.
Κάτω μούμιας προπατόρων, τὰ φωμαί σας εἶναι ἴγια,
τῶν συγγενῶν βράζ' ἢ γῆ,
καὶ ξιφῆρες στρατηγῶν
τὰ σπαθιά τῶν ἀκονίζουν ἔμπρός' στῆς τράπουλας τὸν Ρήγα.

Πάρτε πίσω τὰ στεφάνια, μὴ σὲ μούμιας τὰ σκορπᾶτε,
στὸν Καρνάβαλο μὲ τούτα, στὸν Καρνάβαλο νὰ πάτε.

Ὁ Πατριάρχης ὁ γεραοὸς πρὸς ἀπογόνους μετεῶς πυρόε.

Καὶ πάλι καλῶς ἦλθατε, παιδιὰ στεφανοφόρα,
προχθὲς μ' ἔκουμπουρίσανε, μὲ στεφανοῦν τώρα.
Εὐχαριστῶ σας, μὴ λάτρετε, καὶ γέρον τὸ κεφάλι,
κι' ἀκούω κλῆσον ποιητῆ μὲ λαύρα νὰ μοῦ ψάλλῃ:

«Πῶς μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος, καὶ τούταις τῆς ἡμέρας
πῶς ἐσφουρίζανε ξανὰ γύρω 'στ' αὐτιά σου σφαιρίαις,
καὶ τὸ βουβὸ σου μάρμαρο, ποῦ στίκει κοιμισμένο
'στὼν κοιμπουριῶν τὸν κρότο,
πῶς τόκαναν σκοποβολή, καὶ τώρα πληγωμένο
χρηιάζεται τειρότο;

«Πῶς μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος; πατέρα, τί κοιμᾶσαι;
τί βλίπεις μὲς 'στὸν ὕπνο σου; τί τάχατε θυμᾶσαι;
ἔσπηνσε τώρα, γέροντα, ποῦ γύρω μας πετοῦν
τραλλὰ πετροχειλίδονα καὶ πρασινοῦλον κάμποι,
νὰ ὄρε τὴν πατερίτσα σου ποῖα χεῖρα τὴν κρατοῦν
καὶ τὴν χρυσὴ τὴν μίτρα σου σὲ ποῖα κεφάλια λάμπει.

«Ἔσπννα νὰ ὄρε πῶς σοῦκαναν τὰ τιμημένα ράσσα
σπαθιά, ποῦ κόβουν πράσσα,
ἔσπννα νὰ ὄρε, γιὰ μιὰ στιγμή 'στου Μάρτη τὴν ἡμέρα
πῶς τῆς θηλειᾶς σου τὸ σχοινί, μαρμάρινε πατέρα,
οἱ γλάροι τῆς πολιτικῆς
τὰ κάνουν κρεμαστόρι,
φωρογιλάδας εθιστικῆς
νὰ φθάσουν τὸ μαστάρι.

«Ἔσπννα καὶ βλέπε γύρω σου τί σκύλοι ποῦ φερμαρῶν,
ἔσπννα νὰ ὄρε ὀργανωτὰς
κι' ἀγρυπνησιμῶν βουλευτὰς;
πῶς τρίχουν 'στὸν Καλογεργῆ τῆς χιλιάς τῶν νὰ πάρουν.

«Ἔσπννα νὰ ὄρε ὀργανισμοῦς, Ουδασάρους καὶ Δραγόνους
πῶς στρίβουν τὸ μαστάρι τῶν, πῶς τὸ σπαθὶ κτυπᾶνε,
ἔσπννα νὰ ὄρε γιὰ μιὰ στιγμή στρατάρχεις ἀπογόνους
πῶς βάζουν τῆς σπαλιτάς τῶν καὶ 'στὴν παράτα πᾶνε.

«Ἔσπννα νὰ ὄρε τὸ φάγιν πῦρ κάθε σφιγγῶντος στέρνου,
φανάρια καὶ καντιλίγια,
ποῦ γιὰ χατήρ σας κι' αὐτὰ μὲ τοῦ φωρο-Κουβέρνου
θὰ πληρωθῶν κοντιλίγια.

«Ἔσπννα νὰ ὄρε τρίγυροσ Ρωμῶν μονομαχίας
καὶ πῶς ποζάρει κι' ὁ τοῦλιας σὸν Ἰωαννὸς ἰνφάντες,
ἔσπννα νὰ ὄρε 'στὰ Ζάππεια καὶ 'στῆς ἐνεδροσταγίαις
τοῦς Ἑλλήνας τοῦ μέλλοντος, μωρὰ μὲ κουβερνάνταις,

ποῦ μὲ πατρίδος φρόνημα καὶ μὲ Πινδάρου λύρα
θὰ κάνουν, γέρο, μιὰ φορὰ τὸ ράσσο σου πορφυρά.

«Φλόγα παντοῦ καὶ σίδερο, παρὰς καὶ φαλιμένο,
βροντοῦν εἰρήνης ἄρματα, βοῆ 'στὸ Παρλαμένο,
τοῦς βουλευτὰς σουδάρια τοῦς κάνει τὸ νυκτερὶ,
κοντιλίγια κι' ἀπολογισμοῦς ψιφίζου χεῖρ χεῖρ,
νὰ πεντακόσους 'στὰν Πατρῶν τὴν Φιλαρμονική,
νὰ πεντακόσους ἀπ' ἔδω καὶ χιλιάς ἀπ' ἐκεῖ.

«Γυρεύετε, γυρεύετε, καὶ δίνει τὸ Ταμεῖο,
κατόπιν ὁ Τηλιγράφος καὶ τὸ Ταχυδρομείο,
πῶς νὰ λαβαῖνον γρήγορα μαντάτα καὶ γραφαῖς
οἱ φίλ' οἱ θυμοῖνοι,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα νάρχωνται, ποῦ δυνατὸς λουφῆς
κάθε θυμὸ γλυκίνοι.

«Κατόπιν τὰ Προξενικά, περίφημα κι' ἐκείνα,
πῶς τῆς Ἑλλάδος Προξένος νὰ γίνης 'στὴν Ἀθήνα,
κατόπιν δίχως πατηνὴ καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
κι' ἄλλα πολλὰ χαρίσματα. ἰμπαζίσια καὶ ρεγάλα,
κατόπιν σιγήροδρομοῦ τοῦ Πειραιῶς-Λαρισηῆς,
τοῦ Πόργου καὶ Μεγαλαῆ, κι' ὄλα μας μέλι γάλα.

«Κατόπιν Χοροφυλαχὴ καὶ γκᾶν Ἀστουερμία,
κατόπιν σκίψης καὶ φρονεῖς γιὰ τὰ Φρασκομεικτὰ,
γιὰ τῆς Κερκύρας τοῦς τρέλλους καὶ τοῦ Δρομοκαϊτή,
καὶ 'στοῦς φρονίμους ἐπάθασμα παππὰ κι' ἀρχιμανδριτή.

«Ἄνοιξις μοσογυρίας, τὰ ὄρε τῆς κι' οἱ κρῖνοι
στολίζουν τὸν Θεωφῶρ καὶ κάθε φιγορῖνι,
'στὸ κούτιλο τοῦ Κόντη μας κρυφὰ γλυκοχαρῆζει
τοῦ γένους τὸ ζημιώματα, καὶ κάθε στήβος βράζει,
συμβάσεις μ' ὄλους τοῦς λαοῦς, συμβάσεις μὲ Σουλτάνους,
ὁ δὲ Δραγούμης ὁ πολὺς
τοῦς τσελιγκάδες τῆς Βουλῆς
χωρίζει σὲ μοναρχικοῦς καὶ σὲ ρεπουμπλικάνους.

«Χωρίζονται τὰ κόμματα, καὶ κάτασπρα τσελοφῆρα
κόκκινα βάζουν σκούφια,
καὶ νὰ κοκκινωσκουφῆδες ἀγριοποῖ σὴν πῶτα,
τί θέλου τρέχα γύρευε, τί λένε τρέχα ῥῶτα.

«Φερμαίξει τὸ Ρωμαϊκοῦ, τὸ κράτος τῆς πιστόλας,
κι' ὄλο προτοιμάζεται κατὰ τῶν πολεμιῶν,
ἀποκεντρώσεις γίνονται 'στὰς ἐξουσίας ὄλας,
καὶ μένει μόνον κέντρον μας τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

«Κατακλυσμός ἀπὸ νερὰ τὴν γῆν δὴ πλημμυρῆση,
κι' ὁ Μπέσιμας ὁ περίφημος μὲς' ἀπὸ τὸ Παρίσι
ἔδθεσιν πολυελεῖδον πρὸς τὸ Κουβέρνο στέλλει,
κι' ἴσως ἰμπαζίσια καὶ γι' αὐτὴν, πατέρα μου, νὰ θέλῃ.

«Μηχανικῶν κι' ὕδραυλικῶν γυρίζει κουστοθῖα
καὶ ψάχνει 'στὰ Θριάσια καὶ 'στ' ἄλλα τὰ πεδία,
δὲν συμφωνοῦν δὴ στόματα, δὲν συμφωνοῦν δὴ γνώμαις,
τῆς γῆς τὰ σπλάγγνα σχίζονται καὶ τάβουτα τῶν βράχων,
κι' ἀνάμεσα σὲ πτόματα κι' ὕδραγωγῶν βρωμιαῖς
εὐρίσκονται κι' ἀρματωσιᾶς συγγενῶν Τευροκράχων.

«Καὶ γιὰ τοῦς ὄρους γίνεται παρλάτα νύκτα ἴμερα
πῶς πρέπει ἄγρη θάλασσα νὰ φέρουν κι' ἔδω πέρα,
ὄσὸ τὶ λὲς, πατέρα;

«Στὸν Ναύσταθμο τὸν ἑακουστὸ καράβια μπαينوβγαίνουν, καινούριαις μοίραις μὲ πανιά γυαλὸ γυαλὸ πηγαίνουν, κι' ἄθλημερὶς γυμνάζονται καὶ ψάχνουν γι' ἄχινους, κι' ἄλλαις προετοιμάζονται γιὰ τοὺς Ὠκεανούς.

«Φεγγολοῦν τὰ πέλαγα 'στὴν Τίνεδο, 'στὴν Σάμο, καὶ κίθε κύμα πῶρχεται νὰ 'επιλωθῇ 'στὸν ἄμμο ξερνώντας αἶμα καὶ φωτιὰ φωνάζει: βρε σκαρτάδοι, μουντζώστε τὰ γυμνάσια καὶ ρίχτε παραγάδι.

«Καὶ τὰ μεγάλα Ψ α ρ ἂ συγχρόνως μᾶς ἀριβάρουν ἐκ τῆς Τουλώνας νὰ πᾶν μὲ τᾶλλα μας θωρακοφόρα, ὁ δὲ Μυκόνιος 'στὴν Νάζιον τώρα ἤρατο νίκην κατὰ Γραιτσία, κι' ὄλοι 'χαρήκαν μὲς 'στὴν Γραιτσία, σάντα Λουτσία, σάντα Λουτσία.

«Λένε νὰ στήσουν τώρα—περιπάχο! ἐν' ἀνδριάντα 'στὸν καψο-Διάχο, κι' ἕνα 'στὸν γέρο Κολοκοτρώνη, καὶ τὸ Κευέρο γι' αὐτοὺς πληρώνει.

«Βλέπεις παράδες ποὺ τοὺς σκορπίζουμε γιὰ τὰ 'δικά σας τὰ μασουλιεῖα; κι' ὕστερα λέτε πὺς δὲν φροντίζουμε γιὰ τὼν προγόνων τὰ μεγαλεῖα.

«Κύττα τριγύρω τῆς πραισινάδες, ἔκου, πατέρα, τῆς πατινάδες, εἰξὺ καὶ σκόνῃ μὲς 'στὰ ρουθούνη, δέξου κι' ἀρώματα κάθε σινιόρας, νὰ καὶ τοῦ στόλου 'λίγα μαρμαρπούνια, τώρα τὰ 'ψέρεψαν, φρέσκα τῆς ὥρας.

Νὰ καὶ Μακεδονιστικαὶ σοὺ φέρνομε χλαμίδες καὶ μὲ τουρέκια στήνομε κοντὰ σου πυραμίδες, ποὺ ρίχνουν σμπάρα δυνατὰ ἀνὰ τύχη φαγοπότι καὶ κάνουν φιλόπολεμο τὸν κάθε πατριώτη.

«Μὲς 'ἀπ' αὐτὰ 'ξεφύτρωσαν τὰ τρώπαια κι' ἡ λίρα, ποὺ γύρω σου μεσοβολᾷ, μαρμαρίνε πατέρα, καὶ σὺ τὸ χίρι: τὸ ψυχρὸ 'λιγάκι δὲν σηκώνεις τὴν μαρμαρένια μύτη σου μὲ τοῦτο νὰ στουμπώνης.

«Γιατί, γιατί τὰ χεῖλη σου καθόλου δὲν ἀνοίγεις; μ' αὐτὴν τὴν ἄλυτη σιγὴ τοὺς ἀπογόνους πνίγεις. Ποιὸς ἄλλος ἔχει σὴν καὶ σὲ τῆς δόξαις, τὰ καλά σου; 'μπρὸς 'στὸ καμίνι μας ὁρθὸς δὲν 'χόρτασες ὄνορες;... ἂν δὲν 'μιλοῦν τὰ χεῖλη σου, 'μιλοῦν τὰ δάκτυλά σου, καὶ πάλι βλέπω τάνοιξες, μεγάλε ρασσοφόρε, γιὰ νὰ 'δλογήσης τάρματα τοῦ καθενοῦ ἱγγόνου... ὀρεβοῦρ, μὲν σὲρ παππᾶ... πατέρα, καὶ τοῦ χρόνου».

Ὁ Κοσῆς ἐκεῖνος πρὸς τὼν σοφῶν τὸ δῆμον.

Βρε καλῶς τα, τὰ παιδιὰ μου, τοῦ διαβόητου τὸ κουλούκια, ποὺ πολλὰ πηθεύν παλούκια, βρε στεφάνια ποὺ μοῦ φέρνουν, σεῖσασμῶ κι' ἀγάπης φόρους, καὶ σχιμῆτα γύρω σπέρνου νεαρὰ σέφια σπόρους.

Βρε καλῶς τα, ποὺ γρημιάτων νέοι κήρυκες θὰ γένουν, κι' ἐγὼ πῶς μ' αὐτὴν τὴν πῆνα πρὸς βράθῳ κι' ὀλένια τοὺς σποροὺς θὰ σημάτωω, ποὺ θὰ μπαίνουν καὶ θὰ βγαίνουν.

